

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň 1/ M. F., bytom H., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. J. Č., advokátom v H., 2/ F. F., bytom v H., proti žalovaným 1/ A., so sídlom v N., IČO : X., 2/ R. F., bývajúcemu v B., 3/ L., so sídlom v B., IČO : X., o neplatnosť dražby, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25 C 114/2008, na dovolanie žalobkýň 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 2. marca 2011 sp. zn. 5 Co 156/2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 2. marca 2011 sp. zn. 5 Co 156/2010 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa 1/ (pôvodne iba sama) sa v konaní domáhala určenia neplatnosti dražby uskutočnenej 23. júna 2008 v zmysle ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). Návrh najskôr smeroval iba proti žalovanému 1/ (A.). V priebehu konania (uznesením zo 17. decembra 2009 – č.l. 362) súd pripustil do konania žalovaného 2/ (R. F.), žalovaného 3/ (L.) a žalobkyňu 2/ (F. F.). Pôvodným vlastníkom dražených nehnuteľností bola žalobkyňa 1/, v súčasnosti má k nim právo doživotného užívania (vecného bremena). Dražbu navrhol žalovaný 3/, uskutočnená bola žalovaným 1/ a príklep bol udelený žalovanému 2/.

Okresný súd Nitra rozsudkom z 25. marca 2010 č.k. 25 C 114/2008-391 žalobu zamietol. Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal z toho, že konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby sa musia zúčastňovať všetky osoby, ktoré zákon o dobrovoľných dražbách označuje za účastníkov konania, teda navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a osoba dotknutá porušením zákona o dobrovoľných dražbách (§ 21 ods. 4 zákona č 257/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách). V konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby musia mať všetky zúčastnené osoby možnosť uplatnenia ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Tá z nich, ktorá podáva žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, sa musí neplatnosti domáhať voči všetkým ostatným vymenovaným osobám do troch mesiacov odo dňa príklepu, čoho sa domáhala len žalobkyňa 1/ voči žalovanému 1/ návrhom zo dňa 21.7.2008 (preto súd konštatoval, že tento návrh by bol pre nedostatok vecnej legitimácie zamietnutý). V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa 1/ v čase pred dražbou nebola vlastníčkou nehnuteľnosti, mala len právo doživotného užívania, ktoré jej nezaniklo, preto nemohla byť osobou dotknutou a na požadovanom určení ani nemala naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Žalobkyňa 2/ (vlastníčka nehnuteľnosti pred dražbou) bola do konania pribratá spolu so žalovanými 2/ a 3/ až na základe návrhu žalobkyne 1/ zo dňa 10.8.2009, teda po trojmesačnej zákonnej lehote (uznesením Okresného súdu Nitra zo 17. decembra 2009 č.k. 25 C 114/2008-362), preto súd žalobu aj voči nej z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty zamietol. Súd skúmal aj súlad priebehu danej dražby so zákonom, pričom žiadne porušenie nezistil. Z hľadiska námietok žalobkýň uviedol, že je možné aj náhradné doručovanie oznámenia o dražbe, pokiaľ si dotknuté osoby zásielky nepreberajú., že dražba bola v registri dražieb uverejnená v súlade so zákonom, že vydraženie nehnuteľnosti rodinným príslušníkom konateľa či spoločníka spoločnosti, ktorá dražbu organizuje taktiež nie je v rozpore so zákonom a napokon uviedol, že netreba navýšiť ani vyvolávaciu cenu draženej nehnuteľnosti. Je len vecou veriteľa, akým spôsobom sa od dlžníka splnenia dlhu domáha, teda je to možné cestou exekúcie ako aj cestou dobrovoľnej dražby. Pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 17 ods. 1

a 5, § 21 ods. 2 a 4, § 22 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyň Krajský súd v Nitre rozsudkom z 2. marca 2011 sp. zn. 5 Co 156/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (bez nariadenia pojednávania) ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovaným 1/ až 3/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že žalobkyni 2/ uplynula prekluzívna lehota na uplatnenie návrhu (§ 21 ods. 2 ZoDD), lebo do konania na stranu navrhovateľa pristúpila až podaním z 10.8.2009. Nestotožnil sa však s názorom súdu prvého stupňa o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne 1/ v predmetnej veci, lebo jeho existenciu právna úprava už nevyžadovala; vzťahy súvisiace s dražbou bolo totiž treba posudzovať podľa ZoDD účinného od 1.1.2008. Za nesprávny považoval aj jeho záver o prekludovaní nároku žalobkyne 1/ pokiaľ sa domáhala neplatnosti dražby len voči žalovanému 1/. Vyslovil, že žalobkyňa 1/ mohla okruh účastníkov rozšíriť kedykoľvek v priebehu konania do vyhlásenia rozhodnutia v súlade s § 21 ods. 4 ZoDD; jej nárok sa nemohol prekludovať, lebo v čase vyhlásenia rozhodnutia už bol okruh účastníkov v súlade s citovaným ustanovením zákona. V ďalšom (zhodne so súdom prvého stupňa) konštatoval, že zákon ako účastníka dražby nevyklučuje osobu blízku navrhovateľovi dražby (§ 5 ods. 1, 7 a 8 ZoDD), a že vydražiť nehnuteľnosť možno za najnižšie podanie, nakoľko uvedené zákon nevyklučuje. O trovách rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvého stupňa podali žalobkyne 1/ a 2/ dovolanie. Uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázali na skutočnosť, že dražba prebehla medzi blízkymi osobami v rozpore s účelom zákona o dobrovoľných dražbách a tiež v rozpore s dobrými mravmi (napr. príklep bol udelený ako jedinému účastníkovi dražby manželovi konateľky spoločnosti, ktorá bola navrhovateľom dražby, obaja sa dobre poznajú s konateľom spoločnosti, ktorá dražbu vykonávala, viackrát došlo k pochybeniu správy katastra). Podľa ich názoru súd

prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, nesprávne vyhodnotil dôkazy, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa ako aj odvolacím súdom. Žiadali preto, aby dovolací súd rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaní 1/ až 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčky konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) – žalobkyňa 1/ (zastúpená advokátom v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p.) a žalobkyňa 2/ (s vlastným právnickým vzdelaním), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním. Dospel pritom k záveru, že dovolanie v predmetnej veci je prípustné a súčasne aj dôvodné.

Dovolanim možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. je prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobkyň nie je napadnutý zmeňujúci (ale potvrdzujúci) rozsudok odvolacieho súdu, pričom ide o taký jeho potvrdzujúci

rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť nevyslovil a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku bol vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Keďže dovolací súd v prejednávanej veci doteraz nerozhodoval, nemohol vysloviť ani právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov treba vyvodiť záver, že dovolanie žalobkyní (v predmetnej veci) nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobkyní by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (tak proti rozsudku, ako aj proti uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne (v ňom) vymenovaných pod písmenami písmenách a/ až g/. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo, a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len

jednoznačné, zistenie, že konanie niektorou z taxatívne vymenovaných vád skutočne postihnuté je.

Žalobkyne 1/ a 2/ existenciu vád podľa § 237 O.s.p. netvrdili, avšak dovolací súd v rámci tohto prieskumu zistil, že v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkom konania súd odňal možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom vo vyššie uvedenom zmysle je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu právna úprava priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy a pod.). Takýto postup súdu totiž súčasne zakladá aj existenciu porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj existenciu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor), porovnaj napr. sp. zn. III. ÚS 156/06, sp. zn. III. ÚS 331/04, sp. zn. II. ÚS 174/04.

Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia sú zrejmé z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým jeho spôsobilosť preukázať správnosť rozhodnutia vo veci a zároveň aj vytvorenie náležitého podkladu pre kontrolu jeho správnosti, ako aj konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu; jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry

Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 119/03-30, kde vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Rovnaký názor vyslovil aj v náleze III. ÚS 198/2011, ale aj vo svojich predchádzajúcich nálezoach (III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06).

Rozhodnutie odvolacieho súdu vyššie uvedené požiadavky nespĺňa. Ako je zrejmé z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, dôvodom pre zamietnutie žaloby voči žalobkyni 1/ bola skutočnosť, že nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a voči žalobkyni 2/ to bola preklúzia (zánik) práva. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa voči žalobkyni 2/ potvrdil z rovnakého dôvodu (pre zánik jej práva), ale na druhej strane (v súvislosti s okruhom účastníkov konania a rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 272/2007) konštatoval, že žalobca môže okruh účastníkov rozšíriť kedykoľvek v priebehu konania do vyhlásenia rozhodnutia v súlade s § 21 ods. 4 ZoDD; Toto konštatovanie by skôr nasvedčovalo, záveru, že preklúzii práva u žalobkyne 2/ nedošlo, v čom dovolací súd videl vnútorný rozpor odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k žalobkyni 2/, lebo okruh účastníkov konania sa ustálil pred vynesení rozhodnutia.

Vo vzťahu k žalobkyni 1/ je odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu taktiež nepreskúmateľné. Totiž, na jednej strane (viď str. 7) odvolací súd vyslovil nesúhlas so súdom prvého stupňa pokiaľ považoval nárok tejto žalobkyne za prekludovaný (pričom súd prvého stupňa jej nárok za prekludovaný nepovažoval), ale predtým (str. 6) za prekludovaný považoval nárok žalobkyne 1/. Navyše, odvolací súd sa ani nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa pokiaľ ide o skúmanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, lebo ZoDD účinný od 1.1.2008 pre určenie neplatnosti dražby už existenciu naliehavého právneho záujmu na takomto určení nevyžadoval.

Za týchto okolností, t.j. keď sa odvolací súd čiastočne odchýlil od právneho názoru súdu prvého stupňa a spôsob svojho rozhodnutia vysvetlil rozporne (ako keby si zamieňal žalobkyňu 1/ so žalobkyňou 2/), resp. v niektorých častiach zostal celkom nevysvetlený, nemožno vyvodit', že jeho rozhodnutie obsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, ktoré ho viedli k vydaniu predmetného rozhodnutia. Jeho rozhodnutie je pre nedostatočné odôvodnenie nepreskúmateľné a neučičuje tak zadosť právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, judikatúre Ústavného súdu SR (vyššie citovanej) a napokon ani judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal ani s ďalšími námietkami žalobkyň, keď neuviedol ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých mal za to, že zákon o dobrovoľných dražbách nevyklučuje náhradné doručovanie oznámenia o dražbe a že nehnuteľnosti možno vydražiť za najnižšie podanie (bez jeho navýšenia) a nevysvetlil, prečo považoval argumenty žalobkyň 1/ a 2/ týkajúce sa neplatnosti dražby za nepreukázané alebo nesprávne.

V otázke povahy vady spočívajúcej v nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia z hľadiska či ide o tzv. „inú vadu“, ktorá je len dovolacím dôvodom pri procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo o odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) zakladajúcim prípustnosť dovolania sa dovolací súd odchýlil od názoru vysloveného v rozhodnutí z 28. augusta 1997, sp. zn. 2 Cdo 5/97 publikovanom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod číslom 111 – zošit 6 –

7/1998). Dospel totiž k záveru, že v preskúmvanej veci nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pri úvahe o právnej kvalifikácii tejto vady nemožno prehliadnuť mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti a teda aj mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho (vyššie uvedených) ústavných právach. Intenzitu tejto vady treba posudzovať vždy s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu a v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia podriaďiť pod ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (t.j. posudzovať ho ako „inú vadu“) a do akej miery ho možno podriaďiť pod ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. (t.j. posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom). Bez zohľadnenia individuality každej prejednávanej veci je priam neprípustné paušálne použitie rozhodnutia č. 111/1998. Navyše, nemožno ponechať bez povšimnutia ani časové hľadisko a znenie právnej úpravy platnej v čase prijatia predmetného rozhodnutia. Rovnako treba zohľadniť aj spôsob rozhodnutia vo veci publikovanej pod R 111/1998; išlo v nej o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý dovolací súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, od ktorého možno dôvodne očakávať vydanie takého rozhodnutia, ktoré bude preskúmateľné a teda (so zreteľom na spôsob rozhodnutia) v konečnom dôsledku nehrozí porušenie žiadneho ústavného práva účastníka konania. Na druhej strane (v prípade odmietnutia dovolania) by ústavné práva účastníka konania mohli byť ohrozené, prípadne porušené.

Porušením uvedeného práva účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva

na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil Krajskému súd v Nitre na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní ani vecnou správnosťou rozhodnutia nezaoberal.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a odvolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : *Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 27. novembra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

